

197

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 4 czerwca 1952 r.

w sprawie używania ciężarowych pojazdów samochodowych w transporcie między osiedlami i wykorzystania ich próżnych przebiegów.

Na podstawie art. 3 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o transporcie drogowym (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 26) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Samochody ciężarowe, ciągniki oraz ciężarowe przyczepy i naczepy samochodowe, zwane dalej łącznie „ciężarówkami samochodowymi”, mogą być używane w transporcie między osiedlami w granicach odległości, ustalonych w zależności od:

- 1) rodzajów pojazdów, ich typów fabrycznych i rodzajów napędu,
- 2) rodzajów ładunków,
- 3) potrzeb transportowych poszczególnych branż gospodarczych,
- 4) warunków transportowych, istniejących na poszczególnych obszarach,
- 5) innych czynników, wpływających na właściwą eksploatację pojazdów ciężarowych.

2. Minister Transportu Drogowego i Lotniczego w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego określa w drodze zarządzenia odległości, o których mowa w ust. 1.

§ 2. 1. W ramach wytycznych ustalonych przez Przewodniczącą Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w porozumieniu z Ministrami Transportu Drogowego i Lotniczego oraz Kolei komisje koordynacji transportu mogą zezwalać na okresowe używanie ciężarowych pojazdów samochodowych ponad odległości ustalone w trybie § 1 ust. 2.

2. Prezydium wojewódzkich rad narodowych (Rad Narodowych m. st. Warszawy i m. Łodzi) mogą stosownie do wytycznych Ministra Transportu Drogowego i Lotniczego w poszczególnych uzasadnionych przypadkach zezwalać na jednorazowe przekroczenie odległości ustalonych w trybie § 1 ust. 2 lub upoważniać do udzielania tych zezwoleń prezydium powiatowych rad narodowych (rad narodowych miast stanowiących powiaty).

§ 3. 1. Jeżeli ładowność ciężarowego pojazdu samochodowego nie jest w pełni wykorzystana, osoby dysponujące jazdą (zlecający jazdę i kierowca pojazdu) obowiązane są zgłosić placówkom spedycyjnym państwowych przedsiębiorstw transportu publicznego lub ich przedstawicielstwom, zwanym dalej w skróceniu „spedycją”, położonym na trasie jazdy, zamierzony wyjazd i powrót pojazdu ciężarowego, podając jednocześnie rodzaj i ciężar ładunku przeznaczonego do przewiezienia oraz:

- 1) przyjąć do przewozu od spedycji w miejscu wysyłki i dostawić na miejsce przeznaczenia zlecony przez spedycję ładunek w granicach ładowności po-

jazdu, o ile kierunek przewozu tego ładunku pokrywa się całkowicie lub z niewielkimi odchyleniami z zamierzoną drogą jazdy, albo uzyskać od spedycji potwierdzenie, że nie może dostarczyć ani wskazać odpowiedniego ładunku do przewozu w terminie zamierzonego wyjazdu bądź powrotu względnie w czasie przejazdu,

- 2) zaniechać zamierzonego wyjazdu, jeżeli spedycja przejmie zgłoszony ładunek do przewozu innym środkiem transportowym na ogólnych warunkach obowiązujących w publicznym transporcie oraz przyjmie na siebie obowiązek dostawy ładunku na miejsce przeznaczenia w odpowiednim terminie.

2. Jeżeli ładowność ciężarowego pojazdu samochodowego nie jest w pełni wykorzystana w czasie przejazdu przez miejscowości, w których znajduje się spedycja, kierowca pojazdu obowiązany jest zatrzymać pojazd na wezwanie jej organów i przyjąć na jej żądanie ładunek do przewozu pod warunkami określonymi w ust. 1 pkt 1.

3. Przepisów ust. 1 nie stosuje się:

- 1) jeżeli transport wykonywany jest w najbliższej okolicy miejscowości stałego miejsca postoju (garażowania) pojazdu, określonej przez prezydium wojewódzkiej rady narodowej (Rady Narodowej m. st. Warszawy i m. Łodzi), po wysłuchaniu opinii komisji koordynacji transportu, oraz zgodnie z wytycznymi Ministra Transportu Drogowego i Lotniczego,
- 2) w uzasadnionych przypadkach za każdorazowym zezwoleniem prezydium wojewódzkiej rady narodowej (Rady Narodowej m. st. Warszawy i m. Łodzi),
- 3) w innych przypadkach, określonych przez Ministra Transportu Drogowego i Lotniczego w porozumieniu z Przewodniczącą Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 4. 1. Do przewozu zleconego ładunku (§ 3 ust. 1 pkt 1) stosuje się odpowiednio ogólne postanowienia taryfy obowiązującej w zarobkowym ciężarowym transporcie samochodowym oraz zawarte w niej specjalne postanowienia dla tego rodzaju świadczenia usług transportowych.

2. Od dokonanego przewozu ładunku (ust. 1) kierowca oraz inni pracownicy biorący udział w dysponowaniu jazdą pojazdu otrzymują od jego posiadacza premie.

§ 5. Minister Transportu Drogowego i Lotniczego w porozumieniu z Przewodniczącą Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego określi:

- 1) granice odchylenia od zamierzonej drogi przejazdu, w których osoba dysponująca jazdą pojazdu obowiązana jest do przewozu zleconego ładunku,
- 2) przypadki, w których prezydium wojewódzkiej rady narodowej (Rady Narodowej m. st. Warszawy i m. Łodzi) może zwolnić osoby dysponujące jazdą pojazdu od obowiązków, wynikających z przepisów § 3 ust. 1, oraz warunki takiego zwolnienia (§ 3 ust. 3 pkt 2),
- 3) sposób i terminy wykonywania czynności, o których mowa w § 3 ust. 1,
- 4) sposób oznaczenia przez spedycję miejscowości, w których znajdują się jej placówki lub przedstawicielstwa,
- 5) wysokość oraz sposób podziału premii pomiędzy pracowników biorących udział w dysponowaniu jazdą pojazdu.

§ 6. Jazda ciężarowego pojazdu samochodowego powinna odbywać się po drodze, wyznaczonej dokładnie w karcie drogowej pojazdu przez zlecającego jazdę; odchylenie od wyznaczonej drogi jazdy może nastąpić tylko na pisemne zlecenie przewozu ładunku, wpisane przez spedycję do karty drogowej lub w razie przeszkody w komunikacji.

§ 7. 1. Organa państwowej kontroli drogowej oraz organa inspekcji gospodarki samochodowej kontrolują na drogach publicznych wykonanie przez osoby dysponujące jazdą ciężarowych pojazdów samochodowych przepisów niniejszego rozporządzenia, a stwierdzone naruszenia tych przepisów odnotowują w karcie drogowej pojazdu.

2. W przypadku naruszenia przepisów § 3 ust. 1 organa wymienione w ust. 1 skierują ponadto pojazd do najbliższej spedycji, jeżeli miejscowość, w której ona znajduje się, jest położona nie dalej niż 5 km od miejsca przeprowadzenia kontroli.

§ 8. 1. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się do:

- 1) transportu podręcznych narzędzi i materiałów roboczych,
- 2) transportu ładunków w jednoosiowych przyczepach osobowych pojazdów samochodowych,
- 3) specjalizowanego transportu ciężarowego, tj. transportu ładunku wykonywanego specjalnie przysposobionymi do ich przewozu pojazdami samochodowymi,
- 4) transportu ładunku wykonywanego przez państwowe przedsiębiorstwa transportu publicznego.

2. Minister Transportu Drogowego i Lotniczego określi, jakie ciężarowe pojazdy samochodowe nie podlegają przepisom niniejszego rozporządzenia.

§ 9. Z dniem wejścia w życie zarządzenia przewidzianego w § 1 ust. 2 niniejszego rozporządzenia traci moc § 9 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 stycznia 1951 r. w sprawie zakazu lub ograniczenia używania niektórych pojazdów mechanicznych (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 29).

§ 10. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Transportu Drogowego i Lotniczego.

§ 11. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie trzech miesięcy od dnia ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

198

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 4 czerwca 1952 r.

w sprawie obowiązku zaofiarowania do zbiórki używanych butelek po niektórych lekach.

Na podstawie art. 2 pkt 1 dekretu z dnia 23 stycznia 1947 r. o obrocie i gospodarowaniu odpadkami użytkowymi (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 105 i Nr 73, poz. 468) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Butelki (fiolki) po penicylinie, streptomycynie i innych antybiotykach, jak również po insulinie, surowicach i szczepionkach, stanowią odpadki użytkowe w rozumieniu art. 1 pkt 1 dekretu z dnia 23 stycznia 1947 r. o obrocie i gospodarowaniu odpadkami użytkowymi.

2. Użyte w dalszej części rozporządzenia określenie „butelki” oznacza butelki (fiolki) po penicylinie, streptomycynie i innych antybiotykach, jak również po insulinie, surowicach i szczepionkach, stanowiące stosownie do ust. 1 odpadki użytkowe.

§ 2. 1. Osoby fizyczne i prawne obowiązane są przy nabywaniu leków wymienionych w § 1 ust. 1 zaofiarować butelki do zbiórki i dostarczyć je do punktów sprzedaży tych leków.

2. Butelki powinny być zaofiarowane w stanie nieuszkodzonym wraz z korkami (z wyjątkiem korków z masy korkowej). Zaofiarowane butelki powinny stanowić opakowanie po takich samych lekach, jak leki nabywane.

§ 3. 1. W przypadku niedostarczenia butelek przed wydaniem leków nabywca obowiązany jest złożyć kaucję u sprzedawcy za pokwitowaniem na zabezpieczenie wykonania obowiązku określonego w § 2.